

*Vue du Château de Vaux le Vicomte du côté de l'Entrée
A Paris chez L. Mariette Rue d'Enfer à la Victoire et aux Colonnes d'Heroules Fait par Perelle.*

Louis Le Vau, architect van Vaux-le-Vicomte en van het Collège des 4 Nations aan het begin van dit artikel (blz. 17)

immers twee stroomingen in de bouwkunst van het Apennijsche schiereiland, die, hoewel niet scherp gescheiden, toch kennelijk verschillend waren. Men kende er de volgelingen van de voorschriften van Vitruvius — wiens handschrift in 1414 te Monte Cassino was teruggevonden — welke iederen bouwmeester een ketter verklaarden, die ook maar even tornde aan de Orde-verhoudingen van den classieken Meester, en men had er de figuren, die een vrijere opvatting voorstonden. Onder deze laatsten vindt men niemand minder dan Michelangelo. Met eigen handen zou hij — naar hij schreef — de ketenen verbreken waarmede men bezig was de bouwkunst vast te leggen. Wat hem betrof, hij voelde zich noch gebonden door de regelen der Antieken, noch door die der modernen. Waarmede in dien tijd Serlio, Scamozzi, Vignola, Palladio c.s. werden bedoeld.

Elders hebben wij deze twee richtingen de „objectieve” en de „subjectieve” genoemd en er op gewezen hoe, in ’t algemeen gesproken, de Calvinistische landen onder invloed van de strengere „objectieve” richting geraakten en hoe de Katholieke landen de meer emotioneele „subjectieve” richting tot voorbeeld kozen.